

Промет робе која се налази у поступку царинског складиштења

Полазећи од потребе правилног и једнообразног поступања царинских органа, а имајући у виду одређене недоумице које су се појављивале у вези са прометом робе у поступку царинског складиштења и узимајући у обзир мишљење Министарства финансија и привреде - Сектора за царински систем и политику о наведеном, обавештавамо вас о следећем:

Одредбом члана 116. Царинског закона прописано је да ће се царински поступак са економским дејством окончати када се за робу која је била стављена у тај поступак одреди нови царински дозвољени поступак или употреба. Одредбама Царинског закона („Сл.гласник РС“, бр. 18/2010 и 111/2012) није прописано да лице које је поднело претходни документ, тј. документ за један царински поступак (нпр. Ц7 за поступак царинског складиштења) мора да поднесе и документ за нови поступак (нпр. стављање у слободан промет или поновни извоз).

Одредбама члана 117. Царинског закона прописано је да права и обавезе носиоца царинског поступка са економским дејством могу да се, под условима које утврди царински орган, пренесу на друга лица која испуњавају услове за одговарајући поступак.

Такође је одредбом члана 113. став 2. закона прописано да носилац одобрења мора обавестити царински орган о свим чињеницама које настану после издавања одобрења и утичу на његову даљу примену или садржину.

Према томе, пренос права својине над робом која се налази под царинским надзором, односно над робом која се налази у поступку царинског складиштења, према царинским прописима није забрањен.

Нови власник робе је слободан у располагању са робом, те може захтевати спровођење другог царински дозвољеног поступка. Уколико након промета робе у поступку складиштења лице које је купило робу од лица које је носилац поступка царинског складиштења жели да предметна роба и даље остане у поступку царинског складиштења потребно је да поднесе нову ЈЦИ за поступак царинског складиштења (Ц7). Уколико се након извршеног промета роба ставља у неки други царински поступак подноси се царинска декларација за тај поступак.

Одредбама Правилника о облику, садржини, начину подношења и попуњавања декларације и других образаца у царинском поступку („Сл.гласник РС“, бр. 29/2010, 84/2010...56/2013) Пошиљалац/Извозник из члана 9. Правилника, као и Прималац, односно увозник из члана 12. Правилника су дефинисани као лице за чији рачун се подноси декларација и које је, у време прихватања декларације, власник робе или има слична права

располагања робом. Приликом декларисања робе за одговарајући царински поступак декларант је дужан да царинском органу поднесе доказе о постојању правног основа за спровођење царинског поступка над предметном робом, односно доказе о власништву над робом или доказе о постојању сличног права располагања над робом (нпр. уговор о купопродаји, анекси уговора, судска одлука и сл.). На основу те документације декларант, пред царинским органима, легитимише свој захтев да се роба стави у одговарајући царински поступак, а сама чињеница да је друго лице било носилац одобрења за поступак складиштења није од утицаја приликом декларисања робе за нови царински поступак.

Декларант је дужан да декларацију поднесе на прописан начин, да у декларацији наведе све податке неопходне за примену прописа којим је уређен царински поступак за који се роба пријављује и да уз декларацију приложи све исправе потребне ради правилне примене царинског поступка за који се роба пријављује. Стога се усаглашеност, односно тачност података наведених у рубрикама ЈЦИ утврђује на основу исправа које се прилажу уз декларацију (фактура, ЦМР, уговори и анекси уговора или на основу неког другог одговарајућег документа који је приложен уз ЈЦИ).

Приликом подношења ЈЦИ за стављање робе у слободан промет, у складу са одредбом члана 12. Правилника о облику, садржини, начину подношења и попуњавања декларације и других образаца у царинском поступку у рубрику 2. (Пошиљалац/Извозник) уписује се назив лица, пошиљаоца робе, односно последњег продавца робе пре увоза у Републику Србију, док се рубрика 8. (Прималац) попуњава тако што се уписују подаци о примаоцу, односно увознику робе који је лице за чији се рачун подноси декларација и које је, у време прихватања декларације власник робе или има слична права располагања робом. У случају продаје у царинском складишту овим лицем се сматра лице које је купац робе из наведене трансакције.

Када су у питању приватна царинска складишта треба имати у виду да су она првенствено намењена складиштењу робе држаоца складишта. Међутим, када је одобрено држање приватног царинског складишта типа Ц на основу уговора о заступању између држаоца царинског складишта и страног лица које је власник робе, роба која је предмет таквог уговора, која и по допреми и након смештаја у приватно царинско складиште остаје власништво страног лица, може бити предмет продаје другом домаћем лицу, на које се и спроводи поступак стављања робе у слободан промет.

Напомињемо да се свако пословање на територији Републике Србије врши и у складу са девизним прописима, тј. у складу са Законом о девизном пословању, при чему се **сваки промет на територији Републике Србије мора вршити у динарима.**

Начин утврђивања царинске вредности

Уколико домаћа фирма, која је постала власник предметне робе (неоцарињене и смештене у царинско складиште), исту прода другом домаћем лицу које ће је након куповине ставити у слободан промет, цена из те трансакције би могла да се прихвати за царинску вредност, уколико декларант докаже да се ради о стварно плаћеној цени. Ово

стога, јер царински орган у поступку оцене реалности пријављене цене у складу са чланом 53. Царинског закона може да захтева од декларанта све исправе и податке који су потребни за утврђивање царинске вредности (нпр. комерцијалну фактуру по којој је та роба од стране иностраног продавца продата ради извоза у Србију и др.), и може да провери веродостојност и тачност било које изјаве, исправе ил декларације која се подноси за потребе утврђивања царинске вредности.

Царински орган дужан је да цени реалност пријављене цене, а терет доказивања стварно плаћене цене сноси декларант. Уколико царинарница, након пријема детаљних информација, или изостанка одговора, још увек има оправдану сумњу у погледу истинитости или тачности декларисане вредности, у складу са одредбама члана 131. Уредбе о царински дозвољеном поступању с робом („Сл.гласник РС“, бр. 93/2010 и 63/2013), може, не оспоравајући право увозника на жалбу, да сматра да царинска вредност увезене робе не може бити утврђена према одредбама члана 39. Царинског закона.

(Акт Управе царина 148-03-030-01-134/2013 од 24.07.2013.године)